

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 107

Thập Tính thôn,
long xà tụ tập

Lưu lão đáp:

- Tiêu diệt tà công đó quả không phải chuyện dễ. Kể ra cũng có mấy thứ, nhưng không lấy được.

Kim Bát Hoán hỏi:

- Những thứ đó phải chăng là Vạn niên kim ô và Vạn niên ngọc thổ?

Lưu lão thở dài đáp:

- Vạn niên ngọc thổ chỉ là thứ bạch ngọc muôn năm. Cái đó đã có chủ nhân rồi, tuyệt đối không thể lấy được. Chỉ có kim ô chưa lọt vào tay kỳ nhân nào, nhưng nó đã thông linh muôn tuổi thì có là thần linh cũng khó mà thu phục. Con chim này chuyên khắc chế mọi thứ tà công, nhất là đối với luân vương thất bảo thì càng đầy đủ uy lực. Nó cũng thích ăn mấy thứ trong thất bảo đó.

Văn Đế Đế nói:

- Luân vương là gì?

Lưu lão đáp:

- Luân vương theo phật điển là chuyển luân vương.

Kim Bát Hoán hỏi:

- Đẳng Ôn Ngưu đã sợ kim ô thì bọn chúng còn đến đây làm chi?

Lưu lão ngẫm nghĩ một lúc, đột nhiên trầm giọng đáp:

- Nhất định bọn chúng đem theo Mã bảo và Ngưu hoàng. Chúng định dùng hai món đó để dẫn dụ kim ô để bắt lấy.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Bắt được ư?

Lưu lão đáp:

- Nếu con kim ô ăn hết tám Ngưu Hoàng sẽ bị say ngã lăn quay ra là hết sức phản kháng. Chỉ việc bắt bỏ vào trong lồng bằng thép thì vĩnh viễn không sống ra được.

Kim Bất Hoán cả kinh nói:

- Nếu vậy thì thật là nguy hiểm. Khi Ôn ngưu đang không còn úy kỵ gì nữa thì trung nguyên hết bề đối phó.

Lưu lão đáp:

- Không có người nào tìm đến Trạch đảo được. Chẳng giấu gì các vị, ngay cả những vị lão bối ở Thập Tính thôn này cũng chỉ còn một mình lão hủ là nhớ phảng phất phương vị hòn đảo này.

Kim Bất Hoán cả mừng nói:

- Lão gia đã đến Trạch đảo rồi ư?

Lưu lão đáp:

- Chưa, chỉ có một lần lão phu ngó thấy một hòn đảo hình như trái núi, nhưng khi đi kiểm thì lại không thấy.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Các vị lão nhân ở Thập Tính thôn đều đến Chiểu Trạch điều tra rồi ư?

Lưu lão đáp:

- Thập Tính thôn mà còn có ngày nay là nhờ tổ tiên mấy chục đời trước đã di cư đến đây để thám hiểm Chiểu Trạch.

Đinh Nhất Bạch hỏi:

- Lão nhân gia nhớ đại khái ở phương nào?

Lưu lão đáp:

- Các vị là nhân vật chính phái. Đương nhiên lão hủ không muốn dấu diếm. Nếu các vị muốn đến Trạch đảo, tuy không phải là việc dễ dàng, nhưng lão phu có thể đưa ra một phương pháp. Các vị do đường cũ đã đến

đây trở ra. Khi đã lui về chùng trăm dặm thì thiên qua mé tả. Tại đó có ba cây khô mọc nổi lên trong bùn lầy. Mỗi cây khô mọc cao mười trượng, lớn cỡ người ôm. Ba cây khô mọc đứng thành hình tam giác. Một cây hướng bắc, một cây hướng tây, một cây hướng đông. Các vị theo cây hướng bắc đi chùng mười dặm, thì lại có một tốp khô mọc phát hiện. Ngày trước lão hủ đến khu này đã ngó thấy một trái núi đá hình thù kỳ dị ở phía trước.

Kim Bất Hoán nói:

- Đa tạ lão nhân gia có lòng chỉ điểm. Bọn vãn bối cảm kích vô cùng.

Lưu lão nói:

- Mong rằng các vị chớ có lộ tin tức này ra ngoài, cả với người trong Thập Tinh thôn cũng vậy.

Kim Bất Hoán đáp:

- Vãn bối kính cẩn vâng lời dặn bảo, tuyệt đối bưng kín miệng bình.

Lúc này người trong nhà bưng cơm ra. Lưu lão thân hành bồi tiếp. Lão cười nói:

- Mời các vị, đây là cơm lạt trà xanh. Xin các vị miễn trách cho.

Tử Dương kiếm khách vội đáp:

- Lão nhân lại khách khí rồi.

Mọi người đang ăn cơm bỗng thấy thanh niên tiến vào sảnh đường báo:

- Thái công, bên ngoài có lão họ Ngưu xin vào ra mắt.

Lưu lão chau mày đáp:

- Mời vào.

Kim Bất Hoán hỏi:

- Lão Ngưu của Thập Tinh thôn ư?

Lưu lão đáp:

- Người trong Thập Tinh thôn diện hòa mà tâm bất hòa. Trước nay chưa từng đến nhà nhau hội diện. Có gặp nhau ngoài đường cũng chỉ vài câu kiểu cách mà thôi.

Kim Bất Hoán thấy thanh niên đi rồi liền hỏi:

- Lão trượng, tại sao Thập Tinh thôn lại có hiện tượng bất hòa?

Lưu lão đáp:

- Đó là những quá tiết từ đời tổ tiên truyền lại. Nguyên nhân chân

chân chính cũng chỉ vì việc do thám Chiểu Trạch mà ra.

Bỗng thấy một lão già độ ngoài 60 tuổi tiến vào, lão ăn mặc theo kiểu người Mông.

Lưu lão chấp tay nói:

- Đang đêm sao khách còn tới chơi, mời khách ngồi.

Bữa cơm ăn gần xong, mọi người lục tục đứng dậy. Lão già kia cười ha hả nói:

- Lưu thôn chúa, tại hạ là Ngưu Hóa, đang đêm tới đây có điều quý quá.

Lưu lão chấp tay nói:

- Trước nay Thập Tinh thôn đâu có kể gì ngày đêm. Khách đến chơi là quý, không hiểu Ngưu huynh có điều chi dạy bảo?

Ngưu lão cười hỏi lại:

- Máy vị thanh niên đây là ai?

Lưu lão đáp:

- Xin Ngưu huynh cứ nói, máy vị này là hương thân của tại hạ chớ không phải người ngoài.

Mọi người ngồi xuống rồi, đột nhiên Ngưu lão nghiêm nghị nói:

- Lưu thôn chúa, từng nghe huynh đài hiểu rất nhiều về Hắc Chiểu Trạch. Tại hạ xin đưa ra ngàn lạng vàng để huynh đài chỉ dẫn đường đến Trạch đảo.

Lưu lão trầm giọng hỏi:

- Ngưu huynh nghe ai nói lão hủ biết đường đến Trạch đảo?

Ngưu lão đáp:

- Lưu huynh bất tất phải hỏi điểm này, tại hạ xin đưa ngàn lạng hoàng kim ngay.

Lưu lão lắc đầu nói:

- Ngàn lạng hoàng kim ai mà không ham, nhưng Lưu mỗ chẳng làm gì được. Trạch đảo là nơi huyền bí, tại hạ ở đây mấy chục đời mà bóng Trạch đảo cũng chưa ngó thấy.

Ngưu lão bật tiếng cười âm trầm nói:

- Hà hà, Lưu thôn chúa cự tuyệt cả người ngoài ngàn dặm.

Lưu lão trầm giọng hỏi:

- Ngưu huynh nói vậy chẳng là quá nặng lời ư?

Ngưu lão đứng phắt dậy nói:

- Tại hạ xin kiếu.

Lưu lão không thèm chấp tay, lớn tiếng đáp:

- Chào khách.

Thanh niên đón khách nhìn Ngưu lão chấp tay nói:

- Chào Ngưu tiên bối.

Ngưu lão bật tiếng cười âm trầm rồi xoay người đi ra ngoài.

Kim Bất Hoán thấy lão đi rồi liền nhìn Lưu lão hỏi:

- Tiên bối, nhân vật lai lịch thế nào? Nghe khẩu âm tựa như người phương bắc. Giọng nói có vẻ cứng cõi.

Lưu lão đáp:

- Tuy không hiểu rõ lai lịch lão, nhưng lão không phải người bắc phương. Lão ly khai trung nguyên mấy chục năm, cử động của lão có vẻ người tây phương.

Hư Vô Ngọc Nữ kinh hãi hỏi:

- Vậy lão từ dị vực tới đây sao?

Lưu lão đáp:

- Lão đã thoát ly tập quán người trung nguyên, đủ tỏ lão sinh trưởng ở ngoại quốc.

Kim Bất Hoán đột nhiên lên tiếng:

- Lưu lão tiên bối, người thủ lĩnh đảng Ôn Ngưu này đây vẻ khả nghi.

Lưu lão kinh dị hỏi:

- Ý lão đệ muốn nói ...

Kim Bất Hoán ngắt lời:

- Vị thủ lĩnh đó không phải người da trắng.

Lưu lão lắc đầu hỏi:

- Lão đệ, hắn đưa đến toàn người bạch chủng. Chẳng lẽ bọn này chịu để người da vàng làm thủ lĩnh?

Kim Bất Hoán hỏi lại:

- Quý thôn cách Câu gia ở Bắc thôn bao xa?

Lưu lão hiểu ý liền bảo người thanh niên đứng bên:

- Mau phái người theo dõi lão Ngưu vừa rồi. Thử coi hắn đi về địa phương nào?

Thanh niên vâng lời chạy đi, sau chừng nửa giờ gã hối hả trở về vừa thở vừa báo cáo:

- Lão tiến vào Câu gia thôn.

Lưu lão nhảy bổ lên:

- Thế thì thật khả nghi.

Kim Bất Hoán đáp:

- Bây giờ chưa thể xác định được. Hay hơn hết là đến Câu thôn thám thính coi người đó có mối quan hệ thế nào với Cổ cầm giáo.

Lưu lão nói:

- Lão đệ, tiến vào Câu gia không phải dễ dàng. Người trong Thập Tinh thôn không thể tới đó. Chỉ có người ngoài đến được.

Đinh Nhất Bạch hỏi:

- Vấn bối đi được không?

Kim Bất Hoán nói:

- Bọn ta mấy người đều bị Ô Ngưu đảng ngó thấy rồi. Minh đến nơi là họ nhận ra ngay.

Giữa lúc ấy đột nhiên ngoài cửa có người vào:

- Thái công, ngoài tường có người muốn gặp lão nhân gia.

Lưu lão kinh ngạc hỏi:

- Sao không mời người ta vào đây?

Người thanh niên nói:

- Y nói hội diện ở rừng cây trước mặt.

Lưu lão nghi ngờ hỏi:

- Mấy năm nay có chuyện này đâu, hình dạng y thế nào?

Thanh niên đáp:

- Y che mặt không nhìn rõ chân tướng, nghe âm thanh dường như là một lão già.

Lưu lão cười lạt hỏi:

- Y đi rồi ư?

Thanh niên đáp:

- Y đến rừng cây trước, xin thái công định đoạt.

Lưu lão nhìn Kim Bất Hoán nói:

- Lão đệ, lão đệ hãy thay mặt Lưu mỗ hầu chuyện quý vị, lão hủ phải đi diện kiến với người đó xem có chuyện gì.

Kim bất Hoán đứng dậy đáp:

- Lão nhân gia đi một mình không được. Y đã bịt mắt thì hiển nhiên là cử động thiếu quang minh.

Lưu lão nói:

- Lão hủ không tin là họ có ngụy kế.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- E rằng họ có chủ ý gì đối phó với thôn xóm này?

Lưu lão cười khanh khách đáp:

- Y dám thi triển diệu hổ ly sơn ư? Cô nương, trong tộ thôn dù có mấy chục cao thủ võ lâm xông vào cũng đừng hòng muốn sao được vậy.

Kim Bất Hoán nói theo:

- Lão nhân gia đã vững dạ về việc trong thôn, vậy vãn bối đi bồi tiếp lão nhân gia.

Lưu lão đáp:

- Người đó đã nói là muốn diện kiến với lão hủ, mình đưa thêm người tất họ khinh khi. Lão đệ, nếu các vị không yên dạ thì lão hủ đưa thêm mấy tên con cháu đi là xong.

Lão nhìn thanh niên nói:

- A Minh, người đi kêu đại bá ở phòng nhì và nhị bá ở phòng bốn ra ngoài thôn chờ. Đồng thời ngầm truyền lệnh cảnh giác cho toàn thôn đề phòng bọn phỉ đánh úp.

Thanh niên vâng dạ đi ngay.

Lưu lão nhìn Kim Bất Hoán nói:

- Lão đệ, phòng khách thu xếp cả rồi. Bây giờ đã gần canh ba, mời các vị vào ngủ. Miễn cho lão hủ khỏi bồi tiếp.

Kim Bất Hoán cười đáp:

- Vãn bối biết rõ mọi chỗ trong thôn, xin lão nhân gia tùy tiện.

Lưu lão chấp tay nói:

- Vậy lão hủ xin kiếu.

Quần hào thấy lão đi tay không, Tử Dương kiếm khách liền bảo Kim Bất Hoán:

- Kim huynh, Lưu lão coi địch nhân thường quá.

Kim Bất Hoán mỉm cười đáp:

- Lão coi thường thì chúng ta để ý, ai dám bảo mình ra ngoài không được.

Tử Dương kiếm khách Tư Mã Quan thấy Kim Bất Hoán lộ nụ cười thần bí lại nghe giọng nói liền hiểu ý đứng dậy hỏi:

- Chúng ta đi đằng hoàng hay ngấm ngấm theo dõi?

Kim Bất Hoán đáp:

- Dĩ nhiên là ngấm ngấm theo dõi. Tại hạ xem chừng đối phương không phải chỉ đi một người. Nếu họ có âm mưu, Lưu lão tất mắc bẫy.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Người che mặt phải chẳng là lão họ Ngưu lúc nãy?

Kim Bất Hoán đáp:

- Cái đó khó mà biết được, chúng ta đi thôi.

Quần hào cửa ra khỏi cửa đã thấy một thanh niên tới gần hỏi:

- Kim đại hiệp, sao đại hiệp lại quên lối vào phòng khách?

Kim Bất Hoán cười đáp:

- Thiếu thôn chúa, bọn tại hạ chưa buồn ngủ.

Thanh niên trịnh trọng hỏi:

- Phải chăng các vị có ý muốn đến khu rừng đối diện?

Kim Bất Hoán cười đáp:

- Lưu huynh đệ, huynh đệ có muốn thái công khỏi mắc bẫy không?

Thanh niên thở dài nói:

- Kim huynh, cảm phiền Kim huynh

Kim Bất Hoán lắc đầu ngắc lờ:

- Võ công của quý môn Kim môn biết rồi. Cử động của Kim môn hoặc giả chỉ là thừa, nhưng khu rừng phía đối diện cách thôn khá xa. Một khi xảy ra chuyện, ở đây không nghe động tĩnh.

Gã dứt lời lập tức cất bước đi. Ra khỏi thôn trang, quay lại dặn mọi người:

- Chúng ta thi triển khinh công, nếu không thấy nguy cơ thì tuyệt đối không được lộ diện.

Cao Dương hỏi:

- Để tiểu lão đi thám thính trước được không?

Kim Bất Hoán lắc đầu đáp:

- Đối phương không có âm mưu thì thôi, còn nếu có mà mình lộ diện tất bị bọn mai phục cản trở.

Đình Nhất Bạch hỏi:

- Vậy chúng ta làm thế nào để đi qua được?

Kim Bất Hoán đáp:

- Hễ gặp mai phục là đánh liền, bất chấp là ai.

Rừng cây cách thôn trang chừng hai dặm. Sáu người đề tụ khinh công vọt đi dưới ánh trăng mờ mờ như sáu mảnh sao sa không ánh sáng. Đi một mạch tới ven rừng, lắng nghe bên trong chẳng thấy động tĩnh gì.

Kim Bất Hoán quay lại nói:

- Lưu lão bị dụ đến Hắc Trạch rồi.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Thế là hiển nhiên họ có âm mưu.

Đình nhất Bạch nói:

- Lúc tới đây, tại hạ còn nhớ qua khu rừng này, phía trước có trái núi đất. Hoặc giả họ động thủ ở huyệt động phía bên kia.

Kim Bất Hoán giục:

- Lẹ lên, chúng ta lên núi lên lút do thám.

Sáu người xông về phía trước, qua chừng nửa dặm trong khu rừng rồi lên tới thổ cương. Mọi người đứng trên ngó xuống thấy lưng chừng núi có 4 bóng đen đứng đó. Đồng thời dưới chân núi, năm sáu cao thủ đang khai diễn cuộc đấu. Một bên là Lưu lão và 2 trung niên lối 50 tuổi, một bên là 3 người che mặt.

Đình Nhất Bạch hỏi:

- Họ đang đấu nhau kịch liệt, chúng ta làm thế nào?

Kim Bất Hoán đáp:

- Chưa đến lúc nguy cơ, tạm thời chúng ta đừng hành động gì.

Giữa lúc ấy, đột nhiên bên đối phương có người quát:

- Lưu thôn chúa, nếu thôn chúa không chịu dẫn đường đến Hắc Trạch thì đêm nay các vị chẳng những không thể sống sót trở về mà quý thôn còn bị hủy diệt.

Tiếp theo lại nghe Lưu lão gầm lên:

- Các vị là ai? Muốn lão phu dẫn đường cũng không thể bức bách người ta như vậy được.

Một người che mặt bên đối phương bật tiếng cười âm trầm đáp:

- Tại hạ là Mã Không Nguyên, còn lai lịch thế nào rồi Lưu thôn chúa sẽ rõ. Bây giờ đành phải dùng biện pháp cưỡng bách. Sau đây nửa giờ càng không lịch sự nữa. Chỉ có hai con đường là đưa tại hạ đi hay toàn thể quý thôn bị tiêu diệt. Thôn chúa hãy mau mau quyết định, kỳ hạn nửa giờ sẽ tới ngay.

Lưu thôn chúa sáng giọng đáp:

- E các vị không có đủ không có đủ khả năng tiêu diệt bản thôn. Lưu lão không sợ ai hăm dọa.

Người che mặt kia lại nổi lên tràng cười âm trầm nói:

- Lưu thôn chúa tưởng một thôn trang nhỏ bé mà kháng cự được thế lực của lão phu ư? Chà chà, thêm một hai thôn nữa cũng không đủ sức đâu.

Lưu lão cả giận hỏi:

- Phải chăng các vị ở Áo Hải môn?

Người che mặt cả cười nói:

- Áo Hải môn đối với Hắc Trạch chẳng có hứng thú gì.

Lưu lão dường như tỉnh ngộ quát:

- Lão là Ngưu Hóa che mặt rồi.

Người kia cười rộ đáp:

- Té ra Ngưu Hóa đã đến đàm phán với các hạ. Tại hạ không rảnh để làm việc này.

Lưu lão lạnh lùng nói:

- Bằng hữu, tại sao ông bạn lại chỉ định lão phu dẫn đường? Thập tinh thôn có 10 vị thôn chúa chớ chẳng phải một mình lão phu.

Người che mặt đáp:

- Chỉ có một mình Lưu thôn chúa phát giác ra Trạch đảo. Tin này ở Thập Tinh thôn rất nhiều người biết. Lưu thôn chúa có muốn giấu cũng bằng vô dụng. Chẳng thế thì hà tất bọn tại hạ phải lao sư động chúng.

Lưu thôn chúa cả giận nói:

- Các hạ muốn cưỡng bách nhưng chẳng đời nào được như nguyện. Các hạ hạ thủ đi thôi.

Người che mặt bật tiếng cười âm trầm đáp:

- Lưu thôn chúa sắp chết còn chưa tỉnh ngộ. Hay lắm, vậy tại hạ không khách khí nữa.

Đột nhiên hấn nhìn đồng bọn hô:

- Động thủ, hãy giết bọn văn bối của lão trước đi.

Kim Bất Hoán đứng trên sườn núi nghe tới đây liền quay lại nhìn Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Cô nương, cô cùng Tư Mã huynh, Văn cô nương, Cao đại ca thu nhập 4 người trên sườn núi. Tại hạ cùng Đinh huynh xuống dưới động thủ. Các vị đừng để tên nào chạy thoát.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Hay nhất là để một tên sống sót.

Kim Bất Hoán nói:

- E rằng không thể được. Bọn họ hành động rất kỳ bí, hiển nhiên không muốn để người ngoài điều tra lai lịch. Khi chúng sống sót là tự sát, có điều chúng ta cứ hết sức bắt sống.

Dứt lời gã dặn Tư Mã Quan:

- Các vị phát động trước đi.

Tử Dương kiếm khách liền ra hiệu cho Hư Vô Ngọc Nữ. Bốn người nhanh như chớp nhảy xuống bắt bốn bóng đen.

Ba người che mặt đang đánh rất rát, đột nhiên nghe trên sườn đồi có tiếng đả đấu, chúng không khỏi sửng sốt. Tên thủ lĩnh nhìn Lưu thôn chúa cười lạt nói:

- Lưu thôn chúa, tại hạ không nhận ra thôn chúa đã đem theo mấy tên tiểu bối nhấm ngầm theo dõi...

Hấn chưa dứt lời đột nhiên hai bóng đen từ trên không hạ xuống. Chúng là hai chàng thanh niên, một tên cười ha hả nói:

- Lưu thôn chúa, xin thôn chúa lùi lại. Để ba tên không dám lộ diện này cho bọn văn bối thu nhập.

Lưu thôn chúa nhận ra Kim Bất Hoán liền la lên:

- Lão đệ, bọn chúng ghê gớm lắm.

Kim Bất Hoán cả cười nói:

- Thoi quyền của văn bối đập gang thép cũng tan tành, liệu chúng có rần hơn gang thép không?

